

תדפיס תצהיר

אני הח"מ, ת.פ., ת.ז., לאחר שהוזהרתי כי עלי לומר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. אני נעצרתי ביום שני בתאריך 8.4.02 ושוחררתי ממעצר בתאריך 11.04.02. אני הייתי בביתי ברמאללה. הצבא הגיע לבית, בערך בשעה 10:00 בבוקר. הוא שבר כל מיני דברים בו, אפילו ספרי הלימוד שלי באוניברסיטה.

2. אני ויתר דיירי הבניין הורידו אותנו לרחוב. העמידו אותנו תחת השמש למשך 1-5 שעות. היה חם מאוד. כל הדיירים הורידו אותם לרחוב. הם הרשו לאימי לעלות ולהוריד איתה אנשים אם הם נשארו בבית. אחרת – אם הם יעלו ויגלו מישהו שעדיין נמצא בבית – הם ירו בו. אימי עלתה. לא היה אף אחד בבתים. אחרי שעבר 1-5 שעות, הם קראו לי לבדי, חייל תפס אותי בחזה ואמר לי שהוא רוצה את הנשק שנמצא בבית.

3. אני אמרתי לו שאין לי נשק ושאתה יכול לחפש בביתי. הוא אכן חיפש ולא מצא כלום. אני ועוד 2 אנשים לקחו אותנו בטנק. שמו על הפנים שלנו בד מצמר. הם שמו את זה על כל הפנים שלנו, לרבות הפה והעיניים. אנחנו נחנקנו. אנחנו לא ראינו כלום. קשרו את ידינו באזיקים באופן מאוד חזק. הדם לא הגיע לידיים. לאחר זמן מה לא יכולתי לחוש את הידיים והאצבעות שלי. במהלך נסיעת הטנק, הם עצרו עוד אחד.

4. לאחר 6 שעות הגענו למחנה עופר. מזג האוויר היה חם מאוד. הורידו אותנו מהטנק. הם התחילו להכניס אחד אחד למחנה. בכניסה למחנה היה חייל שחיפש בגופנו, החליף את בד הצמר בבד אחר על העיניים בצבע לבן. הם לקחו גם את הדברים שהיו איתנו. ת.ז. שלי הם לקחו אותה עת מעצרי: בכניסה למחנה הם נתנו לי אותה. השעה היתה בערך 16:00.

5. אני המתנתי שעה. אחר כך לקחו אותי לחקירה. חקרו אותי. אחרי סיום החקירה עם כולנו, הושיבו אותנו על כסאות. השעה היתה בערך 18:00.

6. הידיים היו קשורות. אני נשארתי מהשעה 18:00 עד השעה 22:00 יושב על הכיסא. העצורים האחרים נשארו עד השעה 22:00 ואח"כ הם הלכו, והביאו אחרים במקומם שנשארו איתי עד השעה 02:00 בלילה. בלילה היה קר מאוד. הכסאות היו בחוץ. בשעה 02:00 בלילה העלו אותנו לאוטובוס ואח"כ הלכנו לפקדונות. הושיבו אותנו על הרצפה, בקור, וקראו בשמנו. רשמו את השם שלי ונתנו לי תעודת פקדון.

7. אח"כ הסירו את האזיקים מהידיים והורידו את הבד מהעיניים והכניסו אותנו לאוהל. השעה היתה שלוש וחצי בלילה בערך. האוהל מורכב מ-: אוהל רגילה, ישנה. הקור היה נכנס בקלות לאוהל. היה מאוד קר. היו פתחים בתקרה של האוהל. כך שהיינו חשופים לפגעי מזג האוויר. בלילה קר מאוד וביום חם מאוד. מיטות או מזרונים לא היו בכלל. היו משטחי עץ

ואנחנו ישנו עליהם. בערך היו 24 משטחים. אני אישית ניסיתי לישון עליהן אך לא הצלחתי. הגב שלי עד היום כואב. נתנו לנו שמיכות, אבל היה חסר. למשל נתנו 5 שמיכות ל-8 אנשים.

8. אני שמתי את הנעליים שלי מתחת לצוואר וניסיתי לישון, אך ללא הועיל.

9. האוהל היה בערך 20-25 מ"ר. היו בו 56 איש. היו לאורך 12 משטחי עץ ובצד השני 12. אנחנו ישנו ברוחב ולא לאורך האוהל.

10. אף אחד לא הצליח לישון. אני הרגשתי מת מרוב קור. בשעה 10:00 בבוקר למחרת הביאו לנו לראשונה אוכל. נתנו לנו: קופסת שמנת + 3 חתיכות לחם קטנות + עגבניה + מלפפון, וכל זה לכל 6 אנשים. נשארנו באוהל עד השעה 15:00 בערך. אז הביאו לנו ארוחת צהרים שכללה: חתיכת שניצל קפואה אחת לכל עצור + לחם + עגבניות + מלפפונים כמו ארוחת הבוקר. נשארנו באוהל עד ארוחת הערב בשעה 20:00 בערך. בארוחת הערב נתנו לנו: קופסת שמנת + מצה + עגבנה + מלפפון, וכל זה לכל 6 אנשים. לא נתנו קפה או תה לשתות. מים היה לנו לשתות. היו נותנים לנו 5 סיגריות לכל איש.

11. האוכל לא הספיק לנו בכלל. כל הזמן היינו רעבים. לפעמים מרוב ייאוש לא היינו אוכלים. היו אנשים שהיו לפנינו שלא קיבלו אוכל בכלל, כי האוכל לא הספיק להם. היו קבוצות שקיבלו קופסת שמנת אחת קטנה ל-11 אנשים. כל הזמן היינו רעבים.

12. לגבי כל אוכל: בכלל לא היה. היינו אוכלים על העפר. לפעמים העפר היה על האוכל עצמו.

13. רוב היום בילינו את זמננו היינו באוהל, דחוסים, חם וישנים על משטחי העץ. היה מי שניסה ללכת, אבל היה קשה כי הצפיפות הייתה בלתי נסבלת.

14. לעניין השינה, המקום היה דחוס וצפוף מאוד. לא היה לנו מרווח תנועה. אם רציתי להסתובב הצידה לא הצלחתי.

15. כל הימים היו אותו דבר, הארוחות אותו דבר (לפעמים היו מאחרים בהבאתן).

16. נתנו לנו מברשת שיניים + סבון. נתנו לנו להתרחץ, אך בלי לתת לנו שמפו. אני התרחצתי בכל מהלך שהותי במחנה (3.5 ימים) פעמיים. כל הזמן היינו באוהל עצמו ולא יצאנו החוצה.

17. לגבי טיפול רפואי: היו אנשים חולים שהיו זקוקים לטיפול רפואי. אך הצבא לא שעה לקריאתנו לעזור להם. למשל: היה איש שנפצע בברך שלו, אך הצבא לא עזר לו אלמלא רופא פלסטיני שהיה עצור איתנו עזר לו ע"י שנתן לו תרופה (כמו אקמול).

18. לגבי תפילות: היינו מתפללים על הריצפה, על העפר.

19. לגבי האלימות פיזית: אני אישית לא הרביצו לי. אבל אני ראיתי במו עיניי אנשים שבגלל שהחיילים הרביצו להם, היו סימנים על הגוף. אני ראיתי את הסימנים.

20. לגבי השפלות: כל הזמן היו השפלות בלי הפסק. היו שני חיילים על מגדל שמירה שכל הזמן היו פרובוקטיביים מאוד. היו מדברים באופן בוטה וגסה כלפינו.
21. לגבי השירותים: היו שירותים. אולם אני לא יכול לתאר לך אותם. היו מאוד לא נקיים, ריחות.
22. אותי לא חקרו, למעט בעת הבאתי למחנה. אני לא יודע למה החזיקו אותי 3.5 ימים. כך עברו הימים.
23. בתאריך 11.04.02, בשעה 10:00 בבוקר קשרו את הידיים שלנו (חזק מאוד). הרגשתי כאב בעצמות. את העיניים לא כיסו. הושיבו אותנו על כסאות, ציוו עלינו להכין את הראש שלנו קדימה. נשארנו כך מהשעה 10:00 עד השעה 14:00. הראש שלנו כאב מאוד. והיה חם מאוד מאוד. נשרפנו מרוב חום.
24. בשעה 14:00 הוציאו אותנו מהמחנה, העלו אותנו לאוטובוס והורידו אותנו במחסום קלנדיה והלכו.
25. אני נמצא בקלנדיה כי לא יכול ללכת לרמאללה למרות שנעצרתי ברמאללה. לא יכול להיכנס.
26. עד היום הגב שלי מאוד כואב. אני לא יכול לישון.

הריני להצהיר כי זהו שמי, זוהי חתימתי ותוכן תצהירי זה, אשר תורגם לי לערבית, אמת.

_____ (-)

ת.פ.

הנני מאשר בזה כי ביום 13.4.02 הופיע בפני עורך דין טארק נ. איבראהים (מ.ר. 31081) בקלנדיה, מר **ת.פ.** שזהה עצמו על ידי תעודת זהות מס' (המוכר לי באופן אישי), ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם חליה.

_____ (-)

טארק נ. איבראהים, עו"ד

הערה: המספרים הוספו מטעמי נוחות